



واز له پرسپارکردن بهینن سه بارهت به ئه و شتانهی که فرمانم پینه کردوون یان نه هیم لی نه کردوون، ئه وهی بووه هوی تیاچوونی خه لکانی پیش ئیوه ؛ زور پرسپار کردن وناکوکیان بوو به رامبه ر پیغه مبه رانیان

له ئه بی هوره پیره وه - ره زای خوی لیتت - که پیغه مبه ر - صلی الله علیه وسلم - ده فهرمویت: «واز له پرسپارکردن بهینن سه بارهت به ئه و شتانهی که فرمانم پینه کردوون یان نه هیم لی نه کردوون، ئه وهی بووه هوی تیاچوونی خه لکانی پیش ئیوه ؛ زور پرسپار کردن وناکوکیان بوو به رامبه ر پیغه مبه رانیان، ئه گه ر نه هیم لیکردن له شتیک ئه و خوتانی لی به دوور بگرن، وئه گه ر فرمانم پیکردن به شتیک ئه و ئه نجامی بده ن به پیی «تواناتان».

[صه حیه] [بوخاری و موسلیم هاوران له سه ری]

پیغه مبه ر - صلی الله علیه وسلم - حوکمه شه ریه کانی باسکرد و دابه شی کردن بو سی جور: ئه وهی بیده نگی هاتووه سه باره تی، وئه وهی نه هی لیکراوه، وئه وهی فه رمانی لیکراوه. یه که م: ئه وهی شه ریه ت سه باره تی بیده نگ بووه: به شیوه یه ک حوکمه که ی نازاریت، و بنچینه له شته کان ئه وه یه واجب نییه؛ له سه رده می پیغه مبه ر - صلی الله علیه وسلم - واجب بوو پرسپار نه کریت سه بارهت به و شتانهی پروویان نه داوه یان حوکم سه باره تیان دانه به زیوه ؛ له ترسی ئه وهی نه وه ک واجب یان حه رام بکریت، و خوی گه وه حوکمه که یانی باس نه کردووه وه کو ره حمه تیک به رامبه ر به نده کانی، به لام له پاش مردنی پیغه مبه ر - صلی الله علیه وسلم - پرسپار کردن له پروانگی فه توا وه رگرتنه وه یان فیروون بو ئه وانیه پیوستیانه له بابه ته کانی ئاین ؛ ره گه پیدراوه و به لکو فه رمانی لیکراوه، به لام ئه گه ر له پروانگی زیده رووی وهینانی ناره حه تی بیت ؛ به هوی ئه م هۆکاره وه له فه رمووده که دا فه رمانکراوه به پرسپار نه کردن، چونکه له وه یه بیته هوی رودانی ئه وهی به سه ر نه وه کانی ئیسرا ئیلدا پروویدا، کاتیک فه رمانیان پیکرا مانگایه ک سه ربیرن ؛ ئه گه ر هر مانگایه کیان سه ربیریاه ئه و فه رمانه که یان جیه جیکردبوو، به لام ئه وان توند ره وییان کرد بویه توندی و ناره حه تی هینرایه سه ربیان. دووه م: نه هی لیکراوه کان ؛ ئه و شتانه یه هر که سی ک لی دوور بکه ویتته وه (ئه نجامی نه دات) ؛ پاداشت ده درتته وه، ئه وهی بیکات سزا ده درت، بویه واجبه له سه ر مسولمان له هه موو حه رامیک دوور بکه ویتته وه. سییه م: فه رمانی لیکراوه کان (واجبه کان) ؛ ئه میش ئه و شته ده گرتته وه که بکه ره که ی پاداشت ده درتته وه، وئه وهی ئه نجامی نه دات ؛ سزا ده درت، بویه واجبه مسولمان به پیی توانا ئه نجامی بدات

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/4295>

